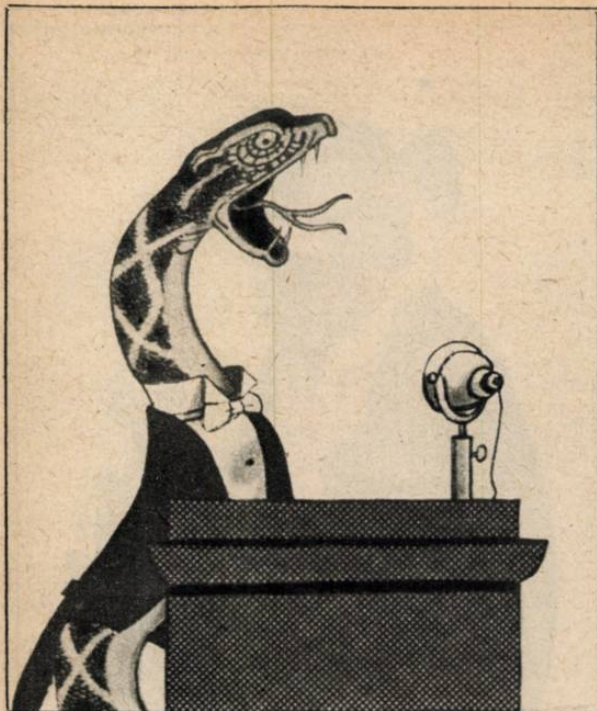
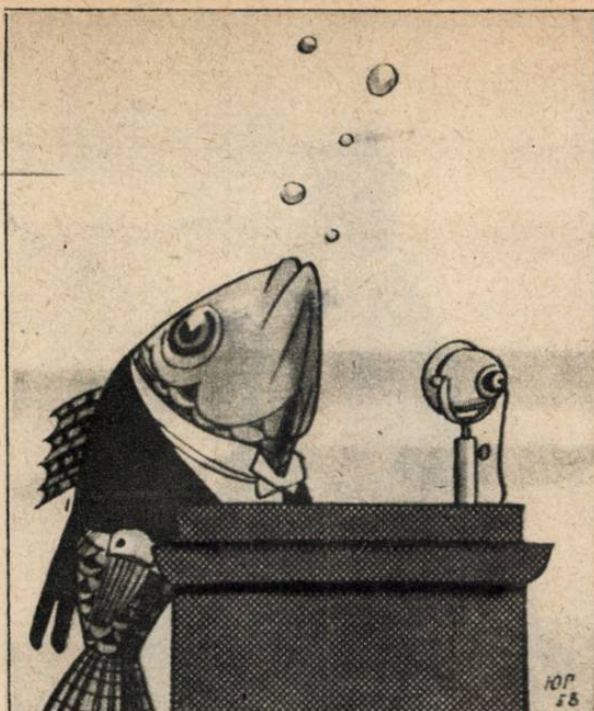

Syčí jako zmiže

na požadavek uznání práv Čínské lidové republiky.

Mlčí jako ryba,

když je řeč o odvolání amerických vojsk z Libanonu.

RYCHLOSTUDIUM

Při studiu nejprve knihu prolistujte a zběžně prohlédněte, co v ní je; potom ji přečtete a hned už si barevnými tužkami na okraji označíte... co bezpečně neznáte, můžete třeba červeně škrtnout. Při pozdějším podrobném studiu se tím nebudete zdržovat. Svět techniky

PŘISTŘIHLI MU KŘÍDLA?

... jeden z nejlepších hráčů, Trnka, dvě třetiny zápasu kulhal pro zranění na křídle. Večerní Praha

ABY ZATÍM NEUMŘELI HLADY!

Podle kolových staveb ze Švýcarska a podle historických dokladů z Egypta a Číny trvá příprava moučných výrobků pět až sedm tisíc let. Lidová demokracie

Z UČITELSKÝCH ŽERTÍKŮ...

Pionýrským vedoucím pomůže zpestřit program nejedna z her a nejen z tanečnicků, které obsahuje sborníček „Společenské a taneční hry“.

Učitelé noviny

TROCHU JE UŠOUPAT...

Vadí mi moje dlouhé nohy (měří 185 cm – pozn. red.), to se ale v tréninku dá všechno spravit...

Obranalidu (vylepšila interview s Kutenkem)

KRESBY: J. GANF — KROKODIL

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

7. Švejk nahnul znovu hrdlo láhve k esšálku a zpíval dále hlasem slavným a velikým. Raněný Polák, kterému víno umrtvilo nohy, takže přestaly bolet, snažil se dát ve zpěvu Švejkovi flek a spustil: „Bendě vojna s Moskalami, náš pan frajtr půjde s námi. Saničáci půjdou s námi, bendou sbírat krev za námi.“ – „Voni by ty krve po tobě moc nesebrali,“ řekl Švejk uznale, „voni saničáci moc do toho nelezou. Však i tady si na ně počkáš.“ – Dva dny a dvě noci tábořili v jámě. Třetího dne byla ruská fronta někde severněji Němci prolomena a ruská armáda musila ustupovat.

8. Když se zjistilo, že je nepřítel v prachu, vyjelo si několik důstojníků na obhlídku bojiště. Objíždějící nádraží, slezli s koní a nahlédli do jam, vyrytých granáty. Najednou se oberst Schröder zarazil, dává pokyn, aby pánové ztichli. Z hloubky země dral se k nim silný a smutný hlas: „Když slza se mi v oko loudí, já v samotu se ubírám, kam lidská noha neza- bloudí, kde s úsměvem se nesetkám... Já nezávidím světu štěstí, sto radostí, jež plynou kol. Ponechte mě tu mému pláči, ponechte mě můj němý bol.“ – „Co, blázen, či kdo to tu je?“ optal se Schröder.

9. A tu od nádraží ostrým krokem šel voják, zabodl přesně na tři kroky před skupinou nohy do země a hlásil se: „Poslušně hlásím, pane oberst, že dle rozkazu držím toto nádraží.“ – „Vy držíte? Jak držíte? Vždyť jste ho vůbec neobsadili,“ řekl zmateně Schröder. A na to vypjal se voják: „Poslušně hlásím, že jsem ho v pondělí v noci vobšadil vo hlavu a žízni a byl jsem tu podnes, protože žádný voják bez rozkazu ze svýho postu nevedeje a já jsem rozkaz vod vás k vo- puštění mý posice nedostal. Poslušně hlásím, že mám jednoho raněného a ušřelenej mundštuk u fajfky.“

10. „Vy jste od mého pluku?“ podivil se oberst. „Poslušně hlásím, že jsem Švejk, ordonanc od jedenácté maršky,“ pronesl voják důrazně a ohlížeje se na stranu, dodal: „Támhle je můj komandant, pan oberlajtnant Lukáš.“ – „Pane nadporučíku Lukáši,“ pronesl Schröder slavnostně, „toho muže navrhnete k vyzna- menání velkou stříbrnou za statečnost před nepříte- lem a za vzorné plnění bojových rozkazů. To je celý muž a takové hrdiny armáda potřebuje; jeho čin ať je uveden v rozkaze a bude čten mužstvu. Servus!“ a vytahuje z tašky dvacetikorunu, podal Švejkovi ruku.

11. Švejk odevzdal raněného saničákům, naložil si do rance konzervy, vypil zbytek vína a putoval ke kum- pačce. Tam se dověděl, že telegrafista Chodounský byl raněn do hlavy a dobrovolník Marek že hned v pon- dělí šel na hilfsplatz s prostřelenou rukou. „Tak jsou v tahu voba, kamarádi můj věrný,“ vzdychl Švejk, „a já je ani nemoh vyprovodit na ty poslední cestě. Balouně, my jsme jako Mohykáni; pojď si pro konzervu, budeš mi za ni pucovat medaile, až to „Signum laudis“ dostanu. Ještě dnes napíšu paní Müllerový, aby mi poslala pět lahviček Sidolu.“

12. Baloun si psal zrovna o šunku a bochník chleba: „Draze milovaná manželko! Modli se za mě a dej do Klokot svíci, aby mě Panenka Maria zas tak chránila jako v posledních strašných gefechtech. Modlil jsem se k ní a granát z dvačtyřicítky, kterej letěl rovnou na mě, se skoro o metr uhnul a šel vedle tak daleko, že jsem ho sotva viděl. Byl jsem ve strašném nebez- pečí a mám hlad. Pošli mi uzený, jestli máš, a bochník vejražkového chleba. Jestli je málo vody, přiraž na sedláky. Taký se zeptej starosty, kdy bude mír, a vše- chno mi pořádně napiš. Tvůj věrný manžel.“